

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 16. évfolyam, 3. szám 2014. szeptember

Papszentelés a székesegyházban Balás Béla püspök: A papság nem magánélmény

– Három fiatalhoz lehajol az Isten. Nagyon szereti őket, gyönyörű életet tervez nekik – köszöntötte a székesegyházban tartott Szent László napi,

pap- és diakónusszenteléssel egybekötött, ünnepi mise résztvevőit Balás Béla megyéspüspök.

(Folytatás a 2. oldalon)

A gyémántmisés plébános

Hatvan éve szentelték pappá Gyuriga Károlyt

Több száz hívő és mintegy negyven pap jelenlétében ünnepelte július 5-én Lengyeltóiban pappá szentelésének 60.

évfordulóját Gyuriga Károly lengyeltóti esperes-plébános.

(Folytatás a 4-5. oldalon)

Korszerű és sokoldalú intézménnyel a keresztény értékekért

Új vezető a katolikus óvodában

Az új oktatási év új vezetőt és ezzel együtt vélhetően teljes megújulást hoz Kaposvár egyetlen római katolikus óvodájában. Az eddigi vezető nyugdíjba vonulását követően az intézmény vezetését Mészáros Ágnes, egy képzett, elhivatott, elképzelésekkel és ötletekkel teli, fiatal, ámde komoly munkatapasztalattal rendelkező szakember vette át július elsejétől. (Folytatás a 11. oldalon)

TARTALOM

Erdélyi püspök Somogyban **4**

Shalom **7**

Szeretlek úgy, ahogy vagy **8-9**

Tanító türelem **10**

Szent II. János Pál nyomában **12-13**

Papszentelés a székesegyházban

Balás Béla püspök: A papság nem magánélmény

(Folytatás az 1. oldalról)
A főpásztor *Arányi Zoltán* és *Balogh Péter* diakónusokat pappá, *Németh*

Zsoltot pedig diakónussá szentelte.

Kocsis Fülöp hajdúdorogi megyéspüspök, a szentmise

szónoka – aki előtte papi rekollekciót tartott a püspöki székházban –, arról szólt: örül, hogy a görög katolikus

egyház képviselésében vehet részt papszentelésen, majd arról beszélt, miként lehet életünkbe beilleszteni a főparancsot, a szeretet parancsát.

– Lehet-e parancsra szeretni? Hogy adhat ilyen parancsot az Isten, hogy szeress? – sorjázta a kérdések homíliájában. – Szerethetjük szüleinket, testvéreinket, barátainkat, szerelmeseinket – nincs is szüksége ehhez külön parancsra, mert ez természetes –, de vannak olyan helyzetek, személyek, amikor nem az. Ekkor lép életbe a parancs: szeretni kell azokat, akiket nem jut eszünkbe szeretni. Isten segítségünkre siet, s arra indít: szeretet áradjon a szívből, mert különben töredékes lesz a szeretetünk. Csak akkor tudom szeretni Istent,

ha a felebarátaimat is tudom szeretni.

Kocsis Fülöp hangsúlyozta: Jézus az Isten szeretetével kezdi a szeretet parancsának teljesítését. Akarja szeretni az Istent; teljes odaadással, nem pedig fél szívvel. A három szentelendő fiatalra utalva azt mondta: amikor áldozópappá lesz valaki, akkor odaadja életét Istennek, s ez nem más, mint válasz Isten szeretetére. Az átadott élet egyesíti a papot Krisztussal, ezáltal lesz eszköze az embereknek. Ez áldozattal, önmagáról való lemondással jár. A pappá váló fiatal keresztre feszíti magát Krisztussal, s mindent vállal Vele. Így hatványozódhat meg az emberi erő.

Az ünnepi szónok szerint örülnünk kell annak, hogy ebben az egyre istentelenebbnek tűnő világban akadnak olyanok, akik elfogadják Krisztus hívását. Ez annak jele, hogy Isten nem mond le rólunk, nem adja fel.

Ezt követően *Varga László* plébános, püspöki helynök arra kérte a főpásztort, hogy szentelje fel a jelölteket, akik „méltónak találtattak”. Balás Béla atya arról beszélt: A

papság nem magánélmény, a felszenteltek közösségépítésre készülnek, s Krisztus titokzatos testének építése a feladatuk, bibliai magvetést kell elkezdniük. A papok nem pusztán elveket és szabályokat hirdetnek, a szívekbe próbálnak új tartalmat helyezni.

A főpásztor köszönetet mondott a szülőknek, a családnak, az iskolának, a papnevelő intézetnek, az előljáróknak, s arra is utalt: óvjuk a frissen szentelteket, imádkozzunk értük, hiszen közkincsek. Az egyházmegyében legalább 300 ezer ember él, az ő bújuk-örömük kellene, hogy foglalkoztassa az egyházat is.

A balatonkeresztúri Arányi Zoltán papi jelmondatának ezt választotta: Evezz a mélyre! A mosolygós arcú ifjú Siófokra került, ahol egy-egy szezonban megsokszorozódik a lakosság. Amikor arról faggattam, szerinte melyek a jó pap ismérvei, így válaszolt:

– Mindenekelőtt imádságos és a szolgálatot valóban annak tekinti. Szent Ágoston is azt vallja: „Értetek vagyok püspök és veletek vagyok keresztény.” Nem

uralkodik a hívein, hanem velük együtt készül a mennyországba.

Arányi Zoltán életében kiskorától kezdve jelen volt a hivatás. Vallásos szülők gyermeke, aki először a Budapesti Műszaki Egyetemre jelentkezett. Másodéves korában bizonyossággá lett: a Jóisten más utat szán neki, s ugyan nem idegenedett el a műszaki pályától, de egy nemesebb célért kész volt váltani, s jelentkezett Balás püspöknél. Azt mondta, tanára, *Székely János* püspök atya különös hatással volt rá, mint ahogy *Páhy János* kiskanzisai plébános is, akinél egy éves gyakorlatát töltötte.

Hozzá hasonlóan Balogh Péter is a Mindenszentek-litánia pillanataiban, szőnyegen fekvé fogta fel, mi is történik a székesegyház megszenelt falai között, egyházmegyes papok karájában. A beás cigány származású pap, aki már régóta „jobb keze” volt *Borza Miklós* segesdi plébánosnak, és szervezőképességéről is megbizonyosodhattunk az ifjúsági rendezvények kapcsán, *Világos Krisztián* bárdudvarnoki plébános mellé került káplánnak. Örül, hogy az oly

régóta cigánypasztorációval (is) foglalkozó *Somos László* kaposfői esperes-plébános közelében maradhat. A papszentelésén átélte: „Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok”; nem pusztán emberi döntés eredménye a papsága. Már a kaposvári Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnáziumba is azért jelentkezett, mert papnak készült. Somos atya volt a hittanára, s erre különösen büszke.

– Olyan többletet kaptam tőle a hittanórákon, amelyre talán magam sem számítottam – emlékezik a gimnáziumi évekre Balogh Péter, aki két testvérével nevelkedett, és akinek édesanyja megérte törölgetni könnyeit az ünnepi misén. – Somos atya úgy adta tovább az evangéliumot, az Egyház tanításait, ahogy ő maga megélte cigánycsaládjai között. Végtelen nagy lélek ő, s már akkor felajánlotta: mindenben segít.

Az egyházban szolgál néhány cigány származású pap, ám Péter atya megjegyezte: ő nemcsak a cigányok papja, hanem mindenki papja lett. Igaz, a Kaposvári Egyházmegyében ő az első cigány pap. Természetesen leghőbb vágya, hogy a cigányságot, amely „a maga módján vallásos, de hite tele van babonás elemekkel”, mielőbb megszólítsa, és bevezesse a keresztény világba.

Segesden szolgálva, néhai *Szabó Vince Tihamér* és *Horváth Ferenc János* ferences szerzetesek intelmei, útmutatásai örökre beíródtak gondolatai közé, mint ahogy Világos Krisztián atya tisztánlátása, derűje és humora is nagy segítsége lehet szolgálatában.

LŐRINCZ SÁNDOR
(Kaposvár)

Fotó: HEGEDÜS GYÖRGY

Fekete István-emlékekkel is ismerkedett

Erdélyi püspök Somogyban

Tamás József gyulafehérvári segédpüspök Szent István király ünnepén immár második alkalommal látogatott el Dombóvárra. A kertvárosi templom 25 éves jubileumára érkezett Csíkszeredából, hogy megtartsa az ünnepi szentmisét.

Augusztus 21-én délelőtt a város nevezetességeivel, templomaival ismerkedett. Többek között meglátogatta a Fekete István Múzeumot is, ahol első alkalommal 2009-ben már járt. Köztudottan a nagy magyar író tisztelője.

Délután a szülőfaluba, Göllébe is ellátogatott, ahol *Szalai Jeremiás* prépost-plébános és *Bodó Bálint* agrármérnök fogadta a neves vendéget.

Elsőként az író szülőházát keresték fel, ahol *Deres*

Károlyné gondnok fogadta a kis csoportot, aki ismertette az író Göllében töltött gyermekkorát és bemutatta

a kiállított relikviákat. Majd a templom megtekintése és a falu történetének ismertetését jómagam végeztem.

Elmondtam, hogy a település az őskortól folyamatosan lakott hely volt. A templomok építésének története

A gyémántmisés plébános

Hatvan éve szentelték pappá Gyuriga Károlyt

(Folytatás az 1. oldalról)

A gyémántmisén részt vett Márfi Gyula veszprémi érsek, Varga László, a Kaposvári Egyházmegye általános püspöki helynöke, Móring József Attila, a térség országgyűlési képviselője, valamint a környék polgármesterei. Károly atya életútját Cs. Szabó István színművész ismertette.

Gyuriga Károly Kerka-szentkirályon, 1929. március 23-án született. 1954. január 31-én szentelték pappá Veszprémben. Szolgálati helyei: Pápateszér (1954–55), Nagykanizsa Sarlós Boldogasszony plébánia (1955–59), Túskevár

(1959–61), Káptalanfa (1961–63); Zalamerenye (1963–66); plébánosként szolgált Zalaváron (1966–70), Iharoson (1970–86) és Lengyeltótiban (1986-tól), kerületi esperes 1990-től napjainkig.

Zsombok Lajos, Lengyeltóti polgármestere azt a 28. életévét köszönte meg, melyben Károly atya példakép volt mindazok előtt is, akik nem jártak templomba, erkölcsi tekintélynek tartották a nem

hívők is. A polgármester Lengyeltóti város nevében egy olyan, Herenden készült szoborral mondott köszönetet, mely a jó pásztorát ábrázolja. Kérte, hogy nyugdíjas éveiben is maradjon velük, a város örülne jelenlétének.

Móring József Attila országgyűlési képviselő azokat a szentmiséket idézte fel, amikor ő kántérként szolgált Károly atya szentmiséin, minden szavából épült, minden szentmiséje lelki élmény volt számára.

Jelenka György, Gyugy község polgármestere most adta át az ünnepeltnek Gyugy díszpolgári kitüntetését.

után imát mondtunk, majd a temető nevezetességeit ismerttettem. Ott az 1915-16-ban épült kálvária építését, a Szent Vendel kápolna történetét és az 1760-ban emelt fogadalmi keresztet mutattam be a vendégeknek. S végül a 2004. augusztus 14-én újratemetett író sírjánál rótták le kegyeletüket. A közösen elmondott ima után Tamás József püspök elhelyezte a sírnál a megemlékezés és a tisztelet virágait.

BODÓ IMRE
(Dombóvár)

*Főtisztelendő Esperes Úr!
Kedves Károly atya!*

*Csak a Jóisten tudja, hogy általunk mennyi jót tesz.
A papi ember Őt közvetíti, Ő szerettet meg.*

Ezért amikor illő módon közölünk valamire felfigyelünk és fejet hajtunk teljesítménye láttán, valójában Te Deumot mondunk, Istent dicsérjük.

*Most ez történik. A Jóisten ajándékozott nekünk.
Legyen érte hála, és neked esperes atya köszönet, hogy elfogadtad hivatásodat és ahhoz 60 éve át példásan hű maradtál.*

Kaposvár, 2014. július 5.

A köszöntők és imádkozók sokaságához csatlakozva,

Szeretettel:

*Balás Béla
kaposvári püspök*

Takács Klára operaénekes, aki hazajár Budapestről Lengyeltótiába, azt köszönte meg, hogy amikor benyit az üres templomba, egy valaki

mindig ott térdel a szentségi Jézus előtt. Mint elmondta: Károly atyát többször találta a templomban, mint a plébánián.

A gyémántmise szónoka Márfi Gyula veszprémi érsek volt. Beszédében a papi hivatás szépségéről és nehézségeiről szólt. Fontosnak tartja a pap hívekkel való jó kapcsolatát, melyet Károly atya olyan szeretettel munkált egész életében. Papi pályája erről a szeretetről beszél. Derűje, vidámsága még azokat is megérintette, akik kezdetben köszönő viszonyban sem voltak vele. Márfi Gyula kiemelte Károly atya papi alázatosságát is. Homíliájában említett egy szerzetest, aki mindig panaszkodott. A most jubiláló gyémántmises ajkáról soha nem hallottunk panaszt, soha nem említette egyre fogyó erejét, a sokszor megtapasztalt hálátlanságot, betegségét, hanem mindig derűs keresztény mosollyal viselte keresztjeit.

A szentmisén felolvasták Paskai László bíboros, Balás Béla kaposvári püspök, Bíró László tábori püspök köszöntő levelét is. A lengyeltóti Szent Jakab kórus éneke így szólt: „Jót kívánunk ma Neked e napon, szép napon, legyen áldott életed gazdagon. A jóisten napsugara árásszony fényt az utadra, énekünkkel köszöntünk boldogan.”

Gyuriga Károly atya augusztus 1-jén nyugdíjba vonul, de Lengyeltótiában a plébánián marad. Örül, hogy plébániáját egy volt káplánjának, Vajda Gábor atyának adhatja át, ő pedig imádságos életével tovább is szolgálhatja az Urat. Egész élete papi jelmondatát tükrözi: „A mi hazánk a mennyben van.” (Fil 3,20)

KISS IVÁN (Marcali)
Magyar Kurír

Száz éve született Kertész Antal

Az attalai kanonokra emlékeztek

Szentháromság vasárnapján este 6 órakor harangszó hívta az attalai, csomai, kapospolai, alsóhetényi és a szabadi híveket a megemlékező szentmisére. A 100 esztendővel ezelőtt született és a 75 éve pappá szentelt *Kertész Antalra* emlékeztünk, aki 31 évig szolgálta a falu és a hozzá tartozó filiák híveit. Az atya, aki kérte, hogy így szólítsák, mely megszólítást a hívek megtiszteltetésnek tartották és a mai napig is így emlékeznek rá.

A szentmise celebránsa Nagy Károly apát-kanonok, egykori attalai káplán volt, aki jelenleg veszprémi Székesegyházban szolgál. Itt volt Kisnemes János ny. nagyatádi esperes is. Ő szintén káplánként tevékenykedett Attalában, Kertész Antal idején. Sajnos több volt káplán már nem lehetett köztünk. De Istvánka Vince jelenlegi plébános paptársai is megtisztelték a rendezvényt, Somogyból, Tolnából és Baranyából is.

A megemlékező szentmise végén Csullag Gábor hitoktató, egyházközségi képviselő, szervező lépett a mikrofonhoz, aki ismertette Kertész Antal atya életútját: „1914. június

19-én született a Zala megyei Gelsén. 1939. június 18-án szentelték pappá, Budapesten. Szolgált Kutason, Babócsán, Dégen, Paloznakon, Nyárádon, Ugodon, Iharoson, Iharosberényben, Balatonbuzsokon és végül Atalán. Itt 1952-től- 1983-ig nyugdíjba vonulásáig 31 esztendőn át volt plébános. 1963-tól püspöki tanácsos, 1969-től kerületi esperes, 1978-tól tb. kanonok. 1983-ban vonult nyugállományba. Falunkat annyira szerette, hogy ezután is itt maradt velünk, Állomás utcai kis házában, ahol házvezetőnője, Margit néni gondoskodott róla. Élete utolsó rövid szakaszát a székesfehérvári Papi Otthonban töltötte. Itt halt meg 1990-ben. Végakaratóval

ellenkező az a tény, hogy teste nem az attalai temetőben várja a boldog feltámadás napját. Egyházközségünk úgy látta jónak, hogy legalább egy emléktábla elkészítésével fejezzük ki hálánkat az előtt a Lelkipásztor előtt, aki egy nem könnyű időszakban volt hivatott vezetni plébániánk hívő népét a krisztusi úton. Szívünkben őrizzük kedves, szinte mindig jókedvű barátság alakját.”

Majd egy 1989-ben készült kisfilmet nézhettünk meg, mely Kertész Antal atya papi hivatásának 50-ik jubileumán készült. A filmet Zelfel György volt attalai lakos vette fel.

S végül az emléktábla megszentelésére, felavatására került sor. Nagy Károly apát-kanonok megáldotta a táblát, majd Kisnemes János ny. esperes emlékezett az itt eltöltött évekre. A megszentelt emléktáblánál a község polgármestere, Gelencsér István, a képviselő testületek tagjai és a civil szervezetek vezetői elhelyezték a mécseseket és a megemlékezés virágait.

Jómagam 1978-ban ismerhettem meg a mindig vidám, mosolygós lelkipásztort. Novemberben kerültem a faluba és hat évig dolgoztam a helyi

termelősövetkezetben, mint növényvédelmi szakirányító. Ekkor már befejeztem szülőfalum, Gölle monográfiáját és gyűjtöttem az adatokat az attalai kiadványhoz is. Kertész atya mindig készségesen fogadott a Plébánián. Lenyűgözött az a szép könyvtár, mely először fogadott. A téli hónapokban szinte mindennapos vendége voltam. Nagyon sok érdekes információhoz jutottam a Historia Domus kötetek elolvasása során.

A kiadvány az önkormányzatnak köszönhetően 2010-ben meg is jelenhetett, Attala község krónikája címen. Szerzőtársam Barkóczi Ernő volt munkatársam, aki jelenleg 84 éves, de a mai napig is gyűjti az információkat a településsel kapcsolatban.

Az emléktáblánál jómagam is elhelyeztem a megemlékezés nemzeti színű szalagos koszorúját.

Az attalai hívekkel együtt bízom abban, hogy nem sokára eljön az az idő, amikor földi maradványait is elhelyezhetjük a község temetőben, ahol szeretett hívei között, végakaratójának megfelelően nyugodhat.

BODÓ IMRE
(Dombóvár)

Siófokon hirdették az Örömhírt

Azok, akik idén július 27-én naplemente után a siófoki főtéren sétáltak, vagy a padokon hűsöltek, minden bizonnyal sokáig emlékezni fognak még arra a fergeteges hangulatra, amely ezen a különleges szombat estén kerekedett. Egy fiatalokból álló társulat előbb egy színdarabot adott elő, majd egy koncert következett, melyre vidáman táncolt a főtéren összegyűlt több száz fiatal.

Lehetett volna ez akár egy „átlagos” fesztiválélmény is, mégis volt valami egyedülálló ebben az estében. A színpad előtt a Szűzanya képe volt kifeszítve, a fesztivál logóján pedig ez állt: Shalom Katolikus Közösség. És vajon mi volt az a különleges nyelv, amin a dalok megszólaltak? Miről mesélt a színdarab és miről szóltak a dalok? Vidámság és felszabadult örömmel lehettünk

tanúi, mely mégis valami mélyebb tartalmat rejtett.

A Hungario Fesztivált egy eredetileg Brazíliából érkezett katolikus közösség szervezte, akik idén nyáron, öt napon keresztül Balatonszéplakon tartották nyári táborukat közel nyolcvan, Európa és a világ különböző pontjairól érkezett fiatalokkal.

„A Shalom katolikus közösség célja elsősorban a fiatalok evangelizációja” – meséli Vanessa Laueiro, aki a közösség többi tagjával együtt immár öt éve él Magyarországon, és folyékonyan beszél a nyelvünket. – „Fontos, hogy a fiatalabb generációk észrevegyék az egyház valódi arcát. Amely vidám, fiatal, tele van reménységgel és életörömmel.”

Ezért is tartják lényegesnek, hogy a fiatalok „nyelvért” használják az evangeli-

zációhoz: a zenét, a táncot, a vidám bulizást; természetesen fontos mondanivalóval. A siófoki főtéren bemutatott Tékozló lány című megrázó színdarab is ezt a célt szolgálta. A mű arról szól, hogy Isten megad az embernek minden szépet, de az embert körülveszik a kísértések, melyek miatt elhagyja az Urat. Azonban Isten segít neki legyőzni a kísértéseket, és végül egymásra talál, Isten és ember.

A közösség 2009-ben még négy brazil taggal érkezett Magyarországra Erdő Péter bíboros meghívására. Magyar nyelvtudás nélkül, teljesen ismeretlenül kezdték munkájukat Budapesten, nélkül mára azonban több mint százan is részt vesznek rendezvényeiken, imacsoportjaikon. Ezekből a fiatalokból alakult az az együttes, mely szintén fellépett a Siófoki víztorony árnyékában. „Kezdetben brazil misszionáriusok és a közösségbe járó magyar fiatalok zenéltek együtt; és Istent dicsőítő brazil és magyar dalokat játszottunk.” – mondja Erdélyi Dalma, a zenekar énekesese. „Ma már brazilok nincsenek az együttesben, de mi,

magyar fiatalok, nagyrészt továbbvittük a brazil stílust. Célunk elsősorban az, hogy a zenén keresztül átadjuk azt a legmélyebb és igazi örömet, amelyet Istentől kapunk, és amely keresztény életünk fontos része. A dalok, melyeket játszunk, Isten szeretetéről, hűségéről és jóságáról szólnak, amit mi is tapasztalunk életünkben. A koncerteken táncosok is fellépnek, akik szintén a közösség tagjai. Az önfeléd és vidám hangulatot a brazil táncok is biztosítja. Az embereknek tetszik, amit csinálunk, és a koncerteken megtapasztalhatják Isten szeretetét. Azért mutatjuk ilyen módon, mit jelent számunkra a hitünk, mert a fiatalok felfigyelnek erre, és mert így látszik, hogy a vallás és Isten valójában nem az embertől távoli fogalmak, hanem nagyon is részei a hétköznapi életnek, hiszen lehet egyszerre táncolni, énekelni, bulizni és Istenben hinni.”

Akik idén lemaradtak erről a fergeteges brazil estéről, ne bánkódjanak, mert reményeink szerint jövőre is fellépnek ugyanitt a magyar „Shalomosok”.

KOLLÁR RITA (Marcali)

150 ezren

1982-ben az észak-brazíliai Fortaleza-ban egy Shalom nevű kávézóból indult egy kezdeményezés, melynek célja a fiatalok evangelizálása volt. A Shalom Katolikus Közösség egy ifjúsági csoporttal kezdte meg működését: pizzériát nyitottak a fiatalok találkozási helyeként, hogy ott tegyenek tanúságot Krisztus szeretetéről. A közösség évről évre növekedett, egész Brazíliát behálózó evangelizációs központokat hozott létre, majd eljutott számos más országba, köztük Olasz- és Franciaországba, Svájcba, Izraelbe, Kanadába, Angliába, de jelen vannak Uruguayban, Algériában, Madagaszkáron és Francia Guyanában is.

Ma 60 házuk létezik Brazíliában és 14 a határainkon kívül. A közösségnek két ága van: az Életközösség háromezer tagja teljes egészében az imádságnak és a küldetésnek szenteli magát, míg a nem elkötelezett, úgynevezett külső tagok mintegy 150 ezer főt számlálnak. Ők karizmájukat saját családjukban, munkájukban, a társadalomban élik meg.

Egy jubileum margójára

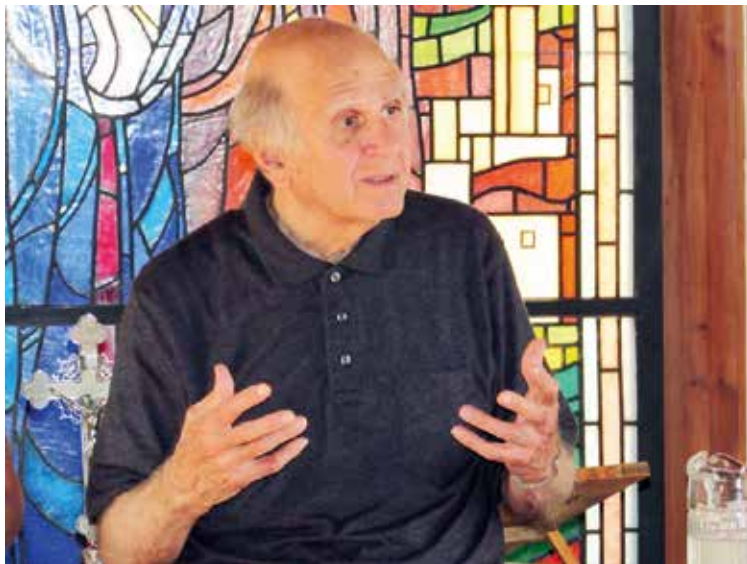
Húsz év, sok-sok lelkigyakorlat, számtalan megérintett lélek. Akik megfáradtan jönnek ide, felüdülten távoznak. Akik a kétségek terhe alatt görnyedve érkeznek, felszabadultan köszönnek el. Itt mindenkit megérint a táj, a csend, a Lélek. Ez Püspökszentlászló, ez az Életrendezés Háza.

Húsz éve egy nyolcvanesztendős jezsuita, *Vác Jenő*, mert álmodni egy nagyot. Megálmodott egy helyet, ahol felfrissülhet a lélek. Merész álom ez egy idős embertől: építkezésbe fogni, pénzt szerezni, megbirkózni a bürokrácia akadályával. De talán nem is álom volt ez, hanem feladat: kedves megbízatás az Úrtól. Azok, akik eltöltöttek egy kis időt az Életrendezés Házában és megérintette őket mind a gyönyörű mecseki táj varázsa, csendje, mind a lelkigyakorlatokon kapott élmények, nem is kételkednek ebben. Ez a ház nem csak téglából és fából épült; nagyobb erő tartja össze az épületet. És a ház spirituális tartóoszlopai évről évre, lelkigyakorlatról lelkigyakorlatra erősödnek. Minden hálaírással, minden gyógyulással, minden újjáéledő reménnyel erősebb, teljesebb lesz az Életrendezés Háza.

Ennek az örökifjú, örökké megújuló háznak a huszadik születésnapját ünnepeltük július 12-én Püspökszentlászlón. Az ünnepi szentmisét *Udvardy György* pécsi püspök celebrálta, majd *Hofher József*, „Hofi atya” tartott érzelmekkel és humorral teli megemlékezést a száz éve született Vác Jenő sirjánál. Később *Forrai Tamás* magyar jezsuita tartományfőnök beszélt a lelkigyakorlatos házakról, azok fejlődéséről, és a nap megkoronázásaként a Püspökszentlászlón vendégeskedő *Henri Boulad* atya gondolatait hallgathattuk meg az elcsendesedésről, a lelkigyakorlatok fontosságáról.

Nem véletlen, hogy oly sokan térnek vissza – nem csak ünnepelni – az Életrendezés Házába. Aki mondott már imát a lelkigyakorlatos ház barátságos kápolnájában, nézte már elcsendesedve naplemente idején a falu fölé magasodó Zengőt vagy a kastély arborétumának évszázados fáit, és része lehetett abban a békében, amire oly sokan vágyakoznak, az tudja: ide érdemes visszatérni. A házba, ami hitből épült, s ahol épül a hit.

KÉKI KÁLMÁN (Kaposvár)

Szeretlek úgy, ahogy vagy!

Hiszem, hogy vannak viszatérő találkozások az életben. Előfordul, hogy megkapjuk ajándékba ennek lehetőségét, de ebben az esetben hálából tovább kell osztanunk!

Megadatott nekem, hogy korunk nagy jótevőjével, prófétájával találkozhattam könyvein keresztül és személyesen is.

A 90-es évek közepén kaptam ajándékba Henri Boulad A szív okossága című könyvét. Mélyen megérintett a megközelítése: felfedeztem benne a lét, az élet, az emberi és az isteni világ mély egységét. Ő az a lelki író, aki a szívek nagy ismerője. Könyveinek olvasása közben többször eszembe jutottak Karl Rahner S. J. szavai: „A 21. század kereszténysége vagy misztikus lesz, vagy egyáltalán nem lesz.”

Amikor nyár elején megtudtam, hogy Henri Boulad egyiptomi jezsuita Magyarországra látogat, biztos voltam benne, hogy ott a helyem a püspökszentlászlói lelkigyakorlatán. A lelkigyakorlat címe is vonzott: „Szeretlek úgy, ahogy vagy” – hisz ez olyan nagy vágy bennünk, ezt szeretnénk mindig élni! Az Életrendezés Háza 20. születésnapját és alapítója, Vác Jenő atya születésének 100. évfordulóját ünnepelte a jezsuita

ház. A faluban szolgáló Vác Jenő S. J. (1914–2003) atya volt az, aki felfedezte Boulad írásait, s 1986-ban elkezdte magyar nyelvre fordítani előadásait. 1991-ben Jenő atya meghívására járt először Boulad Magyarországon, azóta a világot bejáró előadó körútja során többször vendégünk lehetett. Nagyra becsüli országunk erőfeszítéseit, saját kijelentése szerint „szerelmes a magyarokba”.

A lelkigyakorlat ideje olyan rendkívüli idő volt, ami csak ritkán adódik az ember életében. Többször éreztem előadása alatt, hogy nemcsak egy teológust hallgatok, hanem egy széles körű műveltséggel bíró tudóst: pszichológust, filozófust, korunk prófétáját. Bár ő azt mondta, az előadása nem lényeges, az a fontos, ami nyomában megindul bennünk. „A ti életek a fontos!” – állította. A gondolatok életté váltásához többnapos csendet kért tőlünk.

Mi történt a csendben?

Volt idő arra, hogy a Lélek megszólítson. Az imában az egész lényünk legmélyebb részébe, a szívbe helyezkedtünk. A gondolkodás abbamaradt, a szemlélődést tanultuk. Belülről kezdtük ízlelgetni, mi érintett meg az előadásból

vagy az evangéliumi részből. Engedtük hatni, mélyre szállni, s közben a forrás felfakadt.

Észrevétlenül kapcsolódtunk be a harmóniába, a nagy Lélekbe, a világ egészébe. Világosság, egység, béke járt nyomában!

„Miután a struccmadár megtojta egy tojást, nézi, nézi teljes figyelemmel, vágyakozva. A vágya olyan erős és várakozása olyan nagy, hogy a tojás egyszer csak felpattan, és kijön belőle a kismadár. Az Isten is így nézi az embert. Várja, reméli, hogy az ember növekszik, az ő tekintetétől kibontakozik, és végül önmagává lesz.” (Henri Boulad)

Szeretet és létezés: Isten tekintete rajtam

Az természetes, hogy létezem? Az, hogy látok, hallok, mozgok, beszélek, szeretek? Honnan vagyok, és miért? Nem saját magam eredete vagyok. Kapom magam mástól! Valaki megteremtett és hordoz engem. Isten nem tudja magának megtartani a létezés örömét. Felfakadó szeretetéből alkotott engem! Gondolataiban ott voltam kezdetektől fogva. „Anyám méhében te szőtted testemet.” (139. zsoltár) Ahogy a gyermek saját magából egy rész, úgy kötődik Ő is hozzám. Beletette szívét, saját lelkét az emberbe. Fontos, értékes vagyok számára. Koldulja a szeretetemet, figyelmemet, vágyik rám! Saját öröméhez akar csatolni engem. Nem csak létrehozott, minden pillanatban jelen van az életemben, a tenyerén hordoz. „Őbenne létezzünk, élünk, vagyunk.” (Apcsel. 17,28) A folyamatos imával ebben a harmadik dimenzióban maradhatunk. Senki nem vagy, amíg valaki nem szeretett téged. Ő az, aki örökre jelen van az életünkben, a vele való kapcsolat erősebb, mint az emberekkel. Szent Ágoston ezt így fogalmazta meg: „Magadnak teremtettél bennünket, Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned!”

„Jézus ma azt mondja nekünk: Én szeretlek úgy, ahogy vagy, szeretlek bűnösen, mosdatlan kézzel, nem várok arra, hogy megtisztulj. Ahhoz, hogy szeresselek, nem kell szmokingban megjelenned, sem pedig nyakkendővel. Piszkosan, bűnösen, hibáiddal együtt, amelyekről nem vagy képes leszokni, és a problémáiddal együtt, amelyekben

nyakig elmerültél. Ne fuss előlem! Gyere! Szeretlek olyannak, amilyen vagy!” (Henri Boulad)

Életünk értelme: hódítsuk meg a világot!

A mai korban sokan elveszítették érzéküket Isten iránt. A világ kiábrándult, válságban van, nő a kábítószeresek és az öngyilkosságok száma. Amíg nem találjuk meg azt a kösziklát, amelyre fel lehet építeni az életet, addig a világ értelmetlen. A fogyasztói társadalom a könnyű szerzés lehetőségét kínálja, nem nevel küzdelemre. A kezdetekhez visszanyúlva érthetjük meg Isten szándékát. Azért helyezte a kertbe az embert, hogy tanulja meg építeni a világot. Egyénre szabott terve van velünk. VELE együttesen gondolkodva ismerhetjük meg szándékát: mit bízott ránk, mi a dolgunk. Hatalmas öröm az, hogy nemcsak végrehajtói vagyunk akaratának, de kutathatjuk terveit is! Ehhez a legfontosabb a gondolkozás. Ezt úgy említette Boulad atya, mint a 11. parancsolatot, ami azt kéri: gondolkozzunk, hisz társteremtők vagyunk a Földön.

Léteznek a képességeink, vágyaink, ennek irányában van az utunk. Mindazt, amit megismerhetünk a világból, Isten megmutatja. Együttműködésre hív az ő kegyelmével, az ő szeretetében van ágyazva az életünk.

Bűn és megbocsájtás

Bűnről és megbocsájtásról, rendről és rendtelenségről a tékozló fiú történetének kapcsán kaptunk útravalót. A bűn nem a szabály megszegése, hanem „rendtelenség”, amikor a rend természete borul fel. A bűnnek nincs büntetése, következménye van. Istennek ez fáj, figyelmeztetni akar! A kísértés arra játszik, hogy elbizonytalanítsa az embert, aranytálon kínálja lehetőségeit. Tudjuk, hogy esendők vagyunk – ezért járjunk éberren! Felelősséggel tartozunk magunknak, hogy minden helyzetben megőrizzük emberségünket.

Napjaink az örökkévalóság szemszögéből

Útravalónak kaptuk ezeket a gondolatokat a mindennapok megéléséhez:

Mindennap gondoljunk rá, hogy egyszer élünk! Napjaink legyenek túlcserdülőak, tegyük bele azt a maximumot,

ami tőlünk telik. Tudjuk, hogy súlya van életünknek. Olyan tőkét (egészséget, tehetséget, anyagi lehetőségeket) kaptunk, amit nem szabad eltékozolni. A lélek elleni halálos bűn a közepszerűség, ehhez nincs jogom! A cselekedetek sorában amit nem tudunk megtenni, azt rábízhatjuk Istenre. Ez csodálatos!

A Boluad atyával töltött napok alatt új emberekké váltunk. Vele együtt hiszünk, hogy van remény, tettekkel vihető jó irányba a világ! Egy nagy egyéniség árnyékában a lelkigyakorlat végére megéreztük, hogy Isten szeretetében van ágyazva életünk. Ő velünk van most, és örök időközön át...

H. MOLNÁR KATALIN
(Kaposvár)

Egy rendkívüli életút állomásai

Henri Boulad 1931-ben született Alexandriában. Édesapja szír, édesanyja olasz származású, a család francia anyanyelvű katolikus. Boulad 1950-ben lépett be a jezsuita rendbe, Bejrútban szentelték pappá 1963-ban. Franciaországban tanult filozófiát, Libanonban teológiát, az Amerikai Egyesült Államokban pedig pszichológiát és pedagógiát. Három doktorátust szerzett. Visszatérve Egyiptomba az ifjúság nevelése és a szociális munka területén dolgozott, valamint lelki gyakorlatok vezetője lett. Felkarolta a leprásokat, ezen akciójába bevonta a fiatalokat is. Kalkuttai Teréz anyával egyetértésben szervezkedett a szegényekért Egyiptomban, majd Szudánban. „Teljesen önfeláldozásnak szentelt életéért” megkapta a francia érdemrend tisztí keresztjét. 1985-től a kairói Caritas vezetője, alelnöke a szervezet római központjának. Gyakran tart előadó körutakat Európában. 2007-ben levelet írt XVI. Benedek pápának, amelyben az egyház színterét „idejétmúlt”, „moralizáló”, „atyáskodó” nyelvezetének megújítását szorgalmazza, s szerinte „a katolikus egyház, amely évszázadokon át Európa nagy nevelője volt, feledni látszik, hogy Európa időközben eljutott az érettségre”. Boulad szerint teológiai, lelkipásztori és spirituális reformra lenne szükség, az egyház pedig túl „formalista”. A levelet eredetileg csak a pápának szánta, de mások nyilvánossá tették, amelyért Boulad bocsánatot kért.

Forrás: <http://keresztény.mandiner.hu/>

Kodolányi Én vagyok című regényével indult a nyár. A bibliás lelkületű szerző oly érzékletesen ír Jézusról, s követőről, mintha mi is az apostolok lába nyomában járnánk, s tanúi lennénk csodáknak, gyógyulásoknak, és szenvedői el- és kiutasításoknak. A spiritualitás valóságát, a körülöttünk és a bennünk dúló szellemi harcot oly jól ismerő író a szeretettel, tapintattal, alázattal vegyített jószágot, az eget a földdel összekötő isteni jelenléte hozza emberközbe, teret engedve kételyek, gyanakvások és szenvedélyek közt vergődő, harcra kész, hús-vér voltunknak. Könyvéből tükröt kaptam a türelemről is...

Mint ahogy a kaposvári piaccon. Kora reggel tele szatyrokkal várakozom a sajtárus előtt. Abban reménykedve, szóba áll majd velem és mielőbb vág egy darabot kedvenc sajtjaimból. Ám az mintha észre sem venne; komótosan pakolja a portékát, és azzal van elfoglalva, mutatós legyen paraszthimes szőttessel leterített asztala. Gondolom, előbb-utóbb majd csak megkérdi végre, miből szelhet, de rám se hederít. Sokasodik köröttem a nép, türelmem fogytán. Indulnom kellene, hiszen nyolckor értekezlettel kezdődik a nap. Már-már azt fontolgatom, hagyom a sajtot a csudába, de mégiscsak megkérdem:

– Mit ajánl?

– Türelmet – veti oda kimerően a sajtmanufaktúra tulajdonosa.

Arcul csap lakonikus tömörségű, nem várt válasza, s tovább gyűrűzik bennem az indulat, de megvárom, míg kiszolgál. Néhány perc múlva mosolyogva méri kedvenc sajtjaimat. Dühöm elpárállott. A kijózanító idő beláttatja velem: tulajdonképpen igaza van, az én vérnyomásomat próbálta kímélni. Kora reggel kár rohanni, és különben is mi működik néhány percen?

Mondjuk az autóbusz-indulás. Szerencsére nem késsem le a járatot – kezdődhet az értekezlet –, mint ahogy a balatonboglárit sem, amellyel néhány nap pihenésre indulok a családdal.

Tanító türelem

Fotó: Kovács Tibor

A közelgő eső, a szeszélyes szél rendre kiharcolt bennünket a selymes hullámok közül, így felhős időben az utcákat róttuk, ám az év közbeni örökös sietést mesterségesen le kellett lassítanunk. Nem, most nem kell sietni. Hagyjunk időt a sétára, hagyjunk időt egymásra, hogy nyilván ki a lélek, szárnyaljon a szó, a vágy, hogy rózsát teremjen a türelem...

Utunk a Vörös és a Kék Kápolnához vezet, miközben az erdei ösvényre boruló lombsátor levelei közül ránk kacsint a nap. Újra teljes pompájában a természet; tobzódnak a színek, bárányfelhők fodrozódnak az égen. Bámulatos balatoni panorámában pihen meg tekintetünk, s a kápolnában lévő Petrás Mária és Alina kiállítása ugyancsak Isten tervére hívja fel figyelmünket. Anya és lánya tárлата; pirogránitba égetett szeretet, égi szó, fohász Máriához, Jézushoz, az Úrhoz és szentek sorához. Ismét felviláglik: a tehetségen kívül mily nagy türelem kellett e mives munkákhoz!

Míg Budapestre utazom, s töltekezem a tájjal, csodálom a Rendet, az Isten teremtetett, azon töprengenek, miről szölok majd Szekeres Erzsébet

textilművész zalai kiállítás-megnyitóján, ahol Árpád-házi szentek és boldogok sora várja a közönséget falikárpitokba álmódva-szöve. Teréz anya gondolatába kapaszkodom: a szavak, amelyek nem Krisztus világosságát hozzák, sötétséget hoznak.

A fény és a sötét, a jó és a rossz örök viadalára irányult a figyelem a Mátyás-templom egyik miséjén is. Az atya belénk égette: Isten mindenkit szeret, éppen ezért oly nagy körülöttünk-bennünk a támadás, ám – Szent Ágostont idézve –, nem mondhatunk le a harcról, mert akkor elfelejtünk küzdeni.

József Attila sem mondott le a harcról, igaz, belehalt. Áttelepített szobra a Duna-part éke. Kalapját simogatják, odabújnak mellé vagy ölébe ülnek a turisták, miközben sűrűn kattog a fényképezőgép. A mű alkotójának – Marton László – és a költőnek a nevét azonban nem találjuk sehol, pedig jó volna feltüntetni. Mi magyarok, talán felismerjük, de nem lenne baj, ha a külföldiek is tudnák, ki e magyar géniusz, akiről a közelmúltban kisbolygót neveztek el. Türelemmel várom a nevet tartalmazó táblát.

Hazatérve sikerül még bekapcsolódnom az idén öt éves Kaposfest nemzetközi kamarazenei fesztivál forgatagába. Rados Ferenc, Kelemen Barnabás, Kokas Katalin, José Gallardo, Alina Pogostkina, Alina Ibragimova, Maxim Rysanov, Szergej Nakarjakov – néhány világhíresség, akik megnyitották az eget a Szivárvány Kultúrpalota színpadán. 70-80 millióan hallgatták a koncerteket a Bartók Rádió és a BBC jóvoltából; sokak szerint hazánk legmagasabb színvonalú komolyzenei fesztiválja a kaposvári. Az áronap éjszakáján Georg Friedrich Händel Tűzijáték-szvitje csendült fel a székesegyház tővében, Jonathan Cohen vezényletével – valódi tűzijátékkal fokozva a zenei élményt.

A vastaps idején a próbák kínna-gyöngyörrel gyöngyözött percei is belém villannak. Képzletben kalapot emelek talentumuk és mérhetetlen türelmük előtt, mint ahogy Bolyki György fesztiválvizsgáló előtt is. Ezért aztán nem is sietünk haza. Feleségemmel a csillagokba feledkezünk, s megfogadjuk Igor Sztravinszkij igazát: „Sosem sietek. Nincs időm sietni.”

LŐRINCZ SÁNDOR

Korszerű és sokoldalú intézménnyel a keresztény értékekért

Új vezető a katolikus óvodában

(Folytatás az 1. oldalról)

Mészáros Ágnes 39 éves, férjezett, két kislány – Dalma és Dorina – édesanyja. Kaposváron született és egész eddigi életét is a somogyi megyeszékhelyen töltötte. A keresztény értékrend és a rendszeres vallásgyakorlat kisgyermek korától meghatározta mindennapjait, köszönhetően szülei elkötelezett és következetes vallásos nevelésének. Kisgyermek korától részt vett nemcsak a vasárnapi szentmiséken, hanem számos szolgálatot is vállalt. Gyakran végzett felolvasást a templomban, tagja volt az énekkarnak, játszott az ünnepnapok előadásokban, és bekapcsolódott szinte valamennyi, a plébánia által szervezett programba.

A gyermekek iránti szeretete határozta meg pályaválasztását is, melynek eredményeként a középiskola befejezését követően óvodapedagógusi diplomát szerzett a Kaposvári Tanítóképző Főiskolán. A diploma megszerzése után azonnal el is helyezkedett óvónőként, és 16 évig dolgozott a Szántó Utcai Óvodában. Ezek alatt az évek alatt folyamatosan fejlesztette és képezte magát, és mindvégig azon dolgozott, hogy egyszer majd megvalósíthassa álmait, és a katolikus óvoda vezetőjeként az intézményt a megyeszékhely egyik legsikeresebb, legelismertebb és egyben legnépszerűbb intézményévé fejlessze. Munka mellett megszerezte a közoktatás-vezetői diplomát, és sikeresen elvégezte a Veszprémi Hittudományi Főiskola hittanár-nevelőtanár szakát is. Az óvoda mellett felvállalt

plusz iskolák és tanfolyamok nemhogy elvették az energiát a munkahelyi tevékenységektől, hanem inkább inspirálóan hatottak, és az óvodai nevelőtestületnek is az egyik legaktívabb és legnépszerűbb tagjává vált. Gyakori szervezője volt az óvoda különböző rendezvényeinek (egészségnapok, bálók, sportnapoknak, ünnepnapok), sőt maradt energia még óvodai könyvtárként is tevékenykedni. Előszeretettel szervezett külsős programokat is a kicsiknek, gyakran vitte őket múzeumba, könyvtárba, piacra, játszótérre, szüretelni vagy kirándulni. Ének-zenei képzettségét és hangszeres tudását is előszeretettel vonta be a foglalkozásokba, furulya játékaival gyakran örvendeztette meg a gyerekeket. Lelkiismeretes és odaadó munkáját a szülők is elismerték.

Az óvodai munkásságával párhuzamosan a hitéleti aktivitás is változatlan intenzitással megmaradt. Gyermekait a saját szüleitől

látott példához hűen a katolikus egyház tanításainak szellemében neveli. A Szent Imre-templom holdudvarához tartozva az egyházi közösségnek is aktív tagja; évről évre ő szervezi a farsangi játszótárságokat, tavaly a karácsonyi pásztorjáték sikeres előadásában is közreműködött, és szervezőként a Szent Imre plébánia majálisain. Mint a Magvető házasközösség tagja, templomi szolgálatokat is vállal felolvasóként.

Most, hogy ennyi év után az álom valóra válhatott, és idén őstől ő vezeti a megyeszékhely katolikus óvodáját, számos ötlettel, tenni akaró elhivatottsággal és pozitív, optimista szellemiséggel kezdett az óvoda fejlesztésébe. Megőrizve az eddigi értékeket, egy korszerű és sokoldalú intézménnyé kívánja fejleszteni az óvodát, ami befogadó, nyitott szellemiségű, és minden család számára szeretetteljes és

bensőséges óvodai légkört kínál a keresztény értékek közvetítése mellett. Már működik az óvoda új honlapja (www.szentmargit-ovoda.hu), elkészült az új e-mail cím (sztmargit.ovoda@gmail.com) és elkezdődött az óvoda belső helyiségeinek felújítása. Az óvoda szolgáltatásai is jelentősen bővülnek, lesz ismerkedés a német nyelvvél, néptánc és fabrika műhely, gyógytestnevelés, illetve logopédia és lelkisegély szolgálat is. Emberállományban is kiemelkedő az intézmény, hiszen az átalakulást követően négy (!) óvodapedagógus foglalkozik egyetlen csoporttal. A fő nevelési program a néphagyományokra, keresztény ünnepekre épül. Az óvoda új logója is hamarosan kikerül az intézmény homlokzatára, mint ahogy az elkészült több száz poszter és szórólap is hamarosan eljut minden fontos helyre. A középtávú tervek közt szerepel az intézmény belvárosba költöztetése (ami valóban méltó helyet adna, és egyben biztosítaná minden kaposvári számára a könnyű megközelíthetőséget, és egyben megadná a háttérrel a látványos fejlődéshez), de amíg ez bekövetkezik, addig a jelenlegi, Búzavirág utcai épület zöldvezeti jellegével, hangulatos és játékokkal gazdagon felszerelt udvarával, és a könnyű parkolással csábítja az óvodás korú gyermekeket és szüleit.

V. R.

(Mészáros Ágnesnek sok sikert és kitartást, kiváló munkatársakat és együttműködő szülőket kívánunk az óvoda vezetéséhez! A szerk.)

Marcali zarándokok Lengyelországban

Szent II. János Pál pápa nyomában

Marcaliból a Boldog II. János Pál pápa térről gördült ki zarándokbuszunk, hogy ismét elinduljunk Lengyelország felé. Zarándoklatunk fő célja az volt, hogy felkeressük azokat a helyeket, ahol II. János Pál pápa élt; szülőhelyét, Wadowicét, ifjúsága színhelyét, Krakkót és természetesen Czesztohovát, a lengyelek lelki fővárosát.

Buszunkon elég sok volt a középiskolás fiatal, a nagyobb ministránsok csoportja, akik még nem jártak Lengyelországban. Egy kicsit várakozással töltött el az út, hiszen hét éve jártam ott és nagyon érdekelt, mi történt ott az évek múltával, hiszen időközben boldoggá, majd szentté avatták II. János Pált. Arra is kíváncsi voltam, tart-e még a lengyelek mély hite és lelkesedése. Várakozásomat sokszorosan felülmúlta a látvány, s az élmény: minden megváltozott, de minden jó irányba. Még több hívővel találkoztam Wadowicében, még több fiatal volt Czesztohovában és Krakkóban is. Felfoghatatlan élmény volt, mikor Krakkóban a Nova Hutai városrészben kerestük II. János Pál által hősiesen épített Bárka templomot és eltévedve egy másik lakótelepi templomba menve láttuk, hogy kedd este egy hatalmas templom zsúfolásig tele. Kérdésünkre az volt a válasz: ez a hétköznapi létszám.

Wadowice, a szülőváros a zarándokok énekeitől és imáitól hangos. A zarándokbuszok már nem állhatnak meg a templom közelében, így két kilométeres zarándokút vezet a templomhoz. Az előtte lévő tér csodálatos virágokkal és II.

János Pált ábrázoló plasztikával van tele.

A templomba belépve meghatódunk, a keresztelőkútnál imádkozunk. Mellette a lengyelek által készített pápai trón, a benne lévő rózsa arra a Valakire emlékeztet, akit a lengyelek annyira szerettek.

Czesztohovában szakad az eső. Úgy tudjuk, ifjúsági fesztivál zajlik. A lengyeleket nem zavarta, hogy leszakadt az ég, kisbabákat toltak babakocsikban, a nyakukban ott a gyermek, vitték őket a Fekete Madonnához. Gyorsan akartunk intézkedni a másnapi szentmisénk miatt, ám kiderült, hogy ez nem is olyan egyszerű, mert annyi

nemzet van itt, hogy nehéz helyet és időt találni. Másnap misézhattunk, természetesen nem a megbeszélthelyen, mert már megelőztek minket. Szentmise után az egyik pálos szerzetes felvitt a kolostorba, nem tudtam mit akar; kiderült, hogy vendégül akartak látni. Nehezen tudtam megértetni, hogy nagyon sietünk. Aztán elindultunk Krakkó felé, a Nova Hutai városrészben egyszer már meglátogattuk a Bárka templomot, aminek különleges története van. Nova Huta megfelel a mi Dunaújvárosunknak, ahol nem épülhetett templom. Karol Wojtyła, az akkori krakkói érsek mindent megtett az új templomért, de

először engedélyt nem kapott, aztán meg amit felépítettek nappal, azt a hatóságok lerombolták éjjel. Végül a hívek élőlánca közt épülhetett fel a hatalmas Bárka templom. II. János Pál első lengyelországi pápalátogatásakor látta már csak az új templomot, ahova egy különleges ajándékot vitt. Az Apolló űrhajósaitól kapott holdkőzet-darabot, amit azóta a Bárka templom tabernákulumába építettek.

A Wáwel székesegyházában is a nagy pápa emlékeivel találkoztunk. Megható volt látni azt a misztikus keresztet, amelynek oltáránál rendszeresen ministrált, ahol a papi hivatását kapta, vagy az altemplomban azt az oltárt, ahol első szentmiséjét mutatta be halottak napján.

A Wáwelben felvonul az egész lengyel történelem, minden lengyel nagyság ide van eltemetve, vagy emléktáblája van az altemplom falán. Minden lengyel kisdiákot elhoznak ide és itt van számukra egy történelemóra. Most is rengeteg gyermekkel és fiatallal találkoztunk. Itt fonódik igazán egybe a lengyel és magyar történelem. Szent Hedvig sírjánál jó volt hazánkért imádkozni. Idegenvezetőnk elvitt minket az érseki palota elé, ahol II. János Pál hosszú ideig élt és pápaként is többször megszállt itt. Pápai zászlók lengnek azon az ablakon, ahonnan kinézett a virrasztó fiatalokra, ahol együtt énekelt a tömeggel és kiszólt, hogy a pápa is aludni szeretne.

Wieliczka, a sóbánya, mely a turisták kedvenc célpontja. Most is több kilométeres sor állt a jegypénztárak előtt. Mi-

vel előre be voltunk jelentve, hamarabb indulhattunk: Ott is II. János Pál emlékeivel találkozhattunk. Az egyik tárna mélyén kiállítás látható a pápáról, hiszen fiatal korban éveig ebben a bányában dolgozott és fényképek mesélnek arról az eseményről, amikor a Vatikánban az akkori wieliczki bányászokkal találkozott. A sóbánya kápolnijában, sóból kifaragott szobra előtt fényképezkednek és imádkoznak az arra járók.

Utunk egyik befejező állomása volt az Isteni irgalmasság temploma, ami annyira szívügye volt a nagy pápának. Hét éve még közvetlen mellette megállhatunk, most oda is hosszú, gyönyörűen kiépített zarándokút vezet. És a szentélyben az Isteni irgalmasságot ábrázoló kép mellett már nemcsak Szent Fausztinának van kinn a képe, hanem szent II. János Pál pápának is. A Bazilika altemplomában lévő magyar kápolnában a magyar szentek és boldogok néztek ránk a falról, a nyolc boldogság szerint csoportosítva. Az itt bemutatott szentmisén adtunk hálát a Jóistennek mindazért, amit kaptunk, hogy a lengyel hívek erőt öntöttek belénk, és mintha azt mondták volna: menjetek övéitek közé, és ti is legyetek ennyire istenszeretők. Mi azt láttuk, hogy a lengyel nép a boldog és a szentté avatás után újabb erőt kapott az égből.

Egész zarándokutunkon népünkért imádkoztunk, szent II. János Pál pápa égi közbenjárását kértük, hogy mi is kapjuk meg a Gondviseléstől azt a lelki erőt, melyet a lengyelek már megkaptak. Az Isteni Irgalmasság altemplomában buzgón szállt fel énekünk: Isten hazánkért térdelünk elődbe...

A magyar szentek és boldogok biztosan velünk együtt imádkoztak.

KISS IVÁN
(Marcali)

„Énekeljétek Istennek, zengedeztetek az Ő nevének!” (Zsolt 68,5)

A Jézus Szíve Ökumenikus Énekkar

2006 áprilisában *Maczkó Gyula* csurgói esperes-plébános úr, több település egyházi közösségeihez hasonlóan, vállalkozó kedvű hívekből éneklő csoportot szervezett, melynek első karnagya, *Maronics Ferenc* volt, aki elszánt lelkesedéssel indította el a próbáink sorozatát és törte be csiszolatlan hangjainkat. Megalakulásunk után igyekeztünk olyan nevet választani, mely utal az alapító templom nevére, és kifejezi a tagok hitvallását és több vallású egységét.

Többségében nem voltunk és vagyunk képzett énekesek. Csiszolatlan hangunkat azonban megszépítette a kórus nagy szolgálni és adni akarása. „Úrnak szolgálai mindnyájan...”, ahogy énekeljük is. Szolgálni az Ő alkalmait tehetségünk szerint.

Már az első évben meghívást kaptunk a VI. Kaposvári Egyházzenei Napra, ahonnan pozitív élményekkel tértünk haza. Később még több alkalommal is szerepeltünk a kaposvári rendezvényeken.

Fellépési alkalmaink a misék és istentiszteletek mellett is tovább bővültek. Egyházi ünnepeink, bérmálások, ökumenikus imanapok, keresztelők, esküvők, borszentelések, bálók, egyházi és civil szeretetvendégségek szereplőivé is váltunk. Meghívást kaptunk már Berzencére a katolikus és Porrogszentkirályra az evangélikus templomba is.

2009. január 22-én, a Magyar Kultúra Napján Csurgó Város Önkormány-

zata a Jézus Szíve Templom Kórusának a „Csurgó Város Közművelődési Díja” kitüntető címet adományozta.

2010 augusztusában Maronics Ferenc karnagyunk elköltözött, rövid ideig gazdátlanul énekelgettünk.

2011 márciusától azonban *Kovács Józsefné, Ágota* református lelkész, karnagy vállalta el a kórus munkájának irányítását. Kezei alatt lendületesen tovább fejlődött az énekkar. Folyamatosan új és új zeneműveket, darabokat sajátítottunk el, melyekkel tovább szélesedett a repertoárunk. Miközben a kórus tagok száma férfitagokkal is folyamatosan gyarapodott, lehetővé vált a négyszólamú darabok előadása is.

Így éneklünk együtt a torkunkkal, a hitünkkel és a szívünkkel is. Fellépéseink során, az éneklésben, az egyházi dalok perceiben, érzéseiben, szavaiban és áhítatában is így vagyunk együtt a hívekkel.

Az előadott darabok szövege, mondanivalója megerősít minket is a hitünkben, és segít átadni a tartalmat, amit a kereszténység számunkra is jelent.

Ezért is köszönünk minden olyan lehetőséget, melyben városunk templomaiban szerepelhetünk. Köszönjük az egyházak vezetőinek a meghívásokat és a szereplések utáni szíves vendéglátásokat.

Örömmel teszünk eleget az invitálásoknak, mivel a templomokban történt szerepléseink során megtapasztalhattuk, hogy az e szent helyeken való éneklés

szabaddá teszi a lelket, és hogy mi kórustagok már nem is keressük a választ, hogy miért jó énekelni, mert az éneklés már a válaszukká vált.

Az elmúlt év és a kórus eddigi működésének legsikeresebb élménye a marcali „Dalünnepe” való szereplés volt. A Marcali Egyházközség és a Kulturális Központ közösen zenés-dalos találkozót hívott össze, melyen az énekkar több darabbal is nagy sikerrel és dicsérrel szerepelt. A zsűri véleménye szerint egy profi énekkar színvonalas fellépését hallhatták. A kórus ott érezte igazán, hogy a több éves munka meghozta a gyümölcsét.

Minden szorgalmi év végén, júniusban szeretet vendégséget rendezünk, meghívva lelkipásztorainkat, hogy gondolatban hálát adjunk Istennek az eddig elénekelt szolgálataokért.

Hálás szívvel megköszönve karnagyunknak az irányítást, a szervezést, és az útmutatást. Templomaink vezetőinek és közösségeinek pedig a lehetőségeket és a meghallgatásokat.

A jövőben is ezt a szolgálatot szeretnénk folytatni, a Zsoltárok könyvének biztatásaival:

„Dicsérjétek az Urat!
Énekeljétek az Úrnak új énekeket, dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!”

(Zsolt 149,1)

VARGÁNÉ
HEGEDŰS MAGDOLNA
kórustag,
(Csurgó)

Idén nyáron július hetedikétől került megrendezésre a Riska tábor Szennában. Személy szerint amint véget ért az iskola, ezt a tábort vártam. Az előkészületek több hetet vettek igénybe. Az előkészítő csapatot *Tóth Lujzi*, az éppen ötödik gyermekét váró kismama, *Ozsváth Eszter*, *Török Daniella* és *Nyéky Kálmán* atya koordinálta. A tábort megelőző héten kiszállítottuk az összes eszközt és játékot a szennai tornacsarnokba, ami idén is a tábor központja volt. Berendeztük a tornatermet és a művelődési házat is.

Hétfőn reggel megérkeztek a gyerekek. Volt, akinek ez már a sokadik Riska tábora volt, de voltak új – és eléggé megszeppent – gyerekek is. A táborozók csoportokba lettek beosztva. Egy táborban 10 csoport volt, összesen két tábor volt idén. A tíz csoportnak tíz különböző színe volt; egy csoportra pedig körülbelül egy tucat kisgyerek jutott. Első nap nagyon fontos volt, hogy a gyerekek megismerjék egymást, a csoportvezetőiket, és a csapattiniket. A tinik idén kerültek először a csoportokhoz, ők olyan fiatal segítők voltak, akik mellett, hogy általános feladataikat végezték, segítettek a csapatvezetőknek is. Ez jó multság volt nekik.

Minden reggel a zászlófelvonást kísérő közös éneklés és szentségimádás után a gyerekek tízóraitak, majd átvonultak a helyi skanzenbe. Itt egész délelőtt jobbnál jobb programokon vettek részt. Egyik nap hatalmas vízpisztoly-csatát vívtak, máskor kézműves foglalkozáson mutathatták meg ügyességüket. Emellett egy csapatok közti focibajnokság is megrendezésre került, nagy izgalmakat kiváltva a résztvevőkből. Ebéd előtt a gyerekek visszatértek a tornaterembe, ahol egy élő Riska-bábelőadáson vettek részt, majd a kiscsoportban elbeszélgettek a műsor témájáról. Dél körül a gyerekek a szennai iskolába mentek ebédelni, majd visszavonultak a tornacsarnokba egy „csendes pihenő” erejéig, ami valójában mesemondás aláfestéssel egy igazi szunyókálássá vált, főleg a csapattiniknek.

„Farokfogó” a szennai skanzenben

Riska tábor a misszióról

Ezután a csoportok felkerekedtek és ismét a skanzenbe mentek, hogy tovább-

bi programokon vegyenek részt. Volt „farokfogó”, csibeszé vadászat, kötélhúzás,

célpadobás, és még rengeteg más játék is, amit a gyerekek felettébb élveztek. Még egy wellness központ is létrejött Wallinger Endre bácsi, a táborvezető jóvoltából, ami a nagy melegben hűsítette a kedélyeket: egy kerti locsoló a skanzen kútjából locsolta az ázni vágyó gyerekeket, akik persze néhány perc alatt meg is száradtak a rekkenő hőségben.

A szerdai program viszont eltért az általánostól, a tornacsarnok környékén voltak elhelyezve állomások. Ez szimbolizálta a missziót, amely az idei tábor témája volt. Sajnos az időjárás aznap beleszólt a programba, de ez nem okozott nagy fennakadást. A focibajnokság döntőjét csütörtök délután tartottuk, igaz az eső miatt ezt is be kellett költöztetni a tornaterembe. Ez volt az első tábor, ahol eső áztatta a száraz földet, de legalább elmondhatjuk, hogy most már van kipróbált esőprogramunk is. A Riska tábor esőben is nagyon jó.

Péntek délután egy nagy zárómisét tartottunk, ahol a gyerekek, a szülők és a segítők is mind részt vettek (ráadásul a helyi televízió is ezt közvetítette vasárnap). A mise után pedig ünnepélyes Riska-kupa díjátadó volt, ezután pedig a gyerekek közösen elfogyasztották a Riska-tortát.

Segítőként is élményekkel teli volt a tábor, egy jó közösségben dolgoztunk együtt, hogy egy olyan tábort hozzunk létre a gyerekeknek, amelybe jövőre is szívesen jönnek. A szórakoztatás mellett fontos volt a keresztény lelkület átadása a gyerekeknek, ami azt gondolom, sikerült. A szentségimádásokon példamutatóan térdelt és imádkozott mind a kétszázhatvan kisgyerek.

Talán érdemes még megnézni a táborról szóló videót is a www.riskatabor.hu honlapon, hogy a hangulatot igazán érzékeln tudjuk. Tudom, hogy egy ilyen, illetve valójában kettő tábor megszervezése nagy munka, de Isten segítségével idén is sikerült. Ha lehet, jövőre is megyek.

CSATÁRI-SZÜCS
BOTOND (Kaposvár)
Fotó:
ZSEDROVITS ENIKŐ

Az evangélium öröme

Tábor kicsiknek és nagyobbaknak Galambokon, Garaboncon és Homokkomáromban

Augusztus 3-9-ig tizenhetedik alkalommal került megrendezésre a francia gyökerekre épülő imatáborunk, ismét három helyszínnel, a korcsoportoknak megfelelően. A tábor idei mottóját Ferenc pápa: *Evangelii Gaudium* kezdetű apostoli buzdításából vettük: „Az evangélium öröme betölti mindazok szívét és egész életét, akik Jézussal találkoznak.” Mindhárom táborban a napi evangélium feldolgozása (Biblia körök módszerével, svéd módszerrel, egy szereplő helyébe képzeléssel, ima írással, színjátéssal, bábozással stb.) kiscsoportokban történt, majd az egész tábor előtt atyák segítségével a felmerülő kérdéseket beszéltek meg. A személyes válaszok és élmények is felszínre kerülhettek az adott szöveggel kapcsolatban. Mindhárom táborban a fiatalokból alakult gitáros zenekar kísérte az énekeket a szentmisén, a szentségimádásokon és a játékos, vidám éneklésekkor is. Persze jutott idő focira, csocsóra, pingpongra, társasjátékra, kézműveskedésre is, mindenki választhatott kedve szerint. Ezúton köszönjük meg a Kaposvári Egyházmegye anyagi segítségét, amellyel mindhárom táborunkat támogatták!

Galambokon *Galambos Ferenc* atya volt a lelki vezető, *Horváth Balázs* és *Márti* a szervező. A kicsiknél (49 alsó tagozatos) a tábornak indiános kerettörténete volt, amire a szabadidős tevékenységeket fűzték fel: bölényre, nyúlra vadásztak a zalakarosi réten, ügyességi próbákat tartottak, új hazát keresve túráztak az erdőben a zalaújlaki templomhoz, a galamboki kemping uszodájában pedig átkeltek a Nagy Folyón.

Bass Judit (18 éves), kiscsoport-vezető így vall személyes élményeiről:

– Első alkalommal, idegenként a táborba érkezve lenyűgözött a gyerekekkel foglalkozó stáb összetartása, nyitottsága, empátiája, a türelem, a szeretet, amivel a kicsik

és egymás felé fordultak, a kemény munka, amivel idén is létrehozták az imatábort. A táborzáró mise után a találkozás öröme mellett mindannyian megtapasztaltuk a búcsúzás fájdalmát is.

Garaboncon *Háda László* atya lelki vezetésével, *dr. Etlér Ottó*, *Antal Zsolt* és *Koszoru*

Péter szervezésében a középiskolás és egyetemista fiatalok korosztálya (45 fő) táborozott a volt általános iskola épületében. Az idei év különlegessége az volt, hogy közelebb hozva a személyekhez az egyház liturgiáját, egy eucharisztikus imát is átéltek a táborlakók. A gyalogtúra mellett

fórumok, közös filmnézés és zsolozsmázás is gazdagította a programot. A pénteki napon a zalakarosi élményfürdőben történő felfrissülés után az Isteni Irgalmasság templomában tartott engesztelőnapra társultak be a fiatalok, ahol maguk által összeállított keresztúti ájtatosságot végeztek a hívek közösségében, majd a szentmisén is gitáros énekkel gazdagították a liturgiát.

Foci VB kétszer egy évben? Igen, ez a kaland várt a homokkomáromi imatábor lakóira, akik kiscsoportonként egy-egy nemzetre képviselve, zászlóval, színes pólóban küzdöttek a győzelemért, ezúttal főként a lelki győzelemért. 72 felsőtagozatos fiatal volt együtt *dr. Rumszauer Miklós* atya lelkivezetésével és *Németh Imre* és *Memi* szervezésében Homokkomáromban. Az említett programok mellett az idei különlegesség az éjszakai szentségimádás, az éjszakai bátorság túra volt, s két kispap, *Kisiván Csaba* és *Vörös Gábor* jelenléte. A tábor segítője volt a benfeldi tábor vezetője: *Alfred Marx*, aki vidámságával, közvetlenségével és nagy tapasztalatával (*és magyartudásával – a szerk.*) igazi ajándék volt számunkra. Maradandó élményt jelentett a három tábor lakóinak találkozása Zalakaroson az Isteni irgalmasság templomában. A szakadó eső ellenére a templom előtt és a pénteki fürdőzés után is eltáncolták a résztvevők a fiataljaink által készített koreográfiával *David Correy* és *Tóth Gabi* dalát: *The World is Ours – Miénk a világ*. E hatalmas sikert aratott táncban, dalban a hét végére összeforrtak a lelkek, s Isten segítségével egy közösségé formálódtak kicsik és nagyok. A búcsúzásnál sokszor elhangzott: *Jövöre jövünk újra és reméljük, ismét énekelhetjük: Vár ránk egy nagy kaland, / Amit a tábor ad, / Isten segít minket, / Kinek köszönhetünk mindent.*

NÉMETHNÉ MEMI
(Nagykanizsa)

Hittanos tábor Marcaliban

„Az Istenkeresőknek minden javukra válik!”

Idén nyáron ismét megnyitotta kapuit az X-ház, hogy falai között több mint százhusz gyermek élvezze az évről-évre egyre népszerűbb hittanos tábor színes, érdekes, tanulságos programjait. A jelentkezők magas létszáma miatt idén is két turnusban táboroztak a katolikus fiatalok.

Minden nap a templomban kezdődött. Az éneklés, és reggeli ima után mindenki kérhetett vagy megköszönhetett valamit a Jóistennek. Ezt követte a reggeli, ebéd, előadás, majd a délutáni foglalkozás.

A száraznak tűnő programot sokszor szakították meg játékok, énekek, vidám beszélgetések. Senki sem unatkozott. Mindenki megtalálta az érdeklődési körének megfelelő elfoglaltságot. Foci, csocsó, ügyességi játékok, kézműves foglalkozások közül válogathattak a gyerekek. Öröm volt látni a tiszta gyermeki lelkesedést, amivel nekivágtak egy-egy feladat-

nak, legyen az egy szerep megformálása a színdarabban vagy küzdelem a focipályán. A délelőtti folyamán hallott előadásokat délután feldolgoztuk hat különböző feladatban. A jó megoldásokért, ügyes válaszokért, ötletes előadásokért pontokat lehetett gyűjteni, amik egy-egy lépcsőt szimbolizáltak a hegyre felvezető úton.

Sok új élménnyel, tapasztalattal letünk gazdagabbak mi, fiatalok, segítők a két hét folyamán. Minden év szolgál újdonságokkal, meglepetésekkel, amire az ember nem is számít. Jó érzés volt számunkra, hogy gondoskodhattunk a gyerekekről, együtt dolgozhattunk velük, és sokszor a játékokban is egymásra találtunk, kortól, nemtől függetlenül. Kis idő után már nem is kicsik és nagyok, táborozók és csoportvezetők voltunk, hanem jó ismerősök, barátok, mondhatni testvérek. Ahogy egy-egy kis csoportban megtestesült az egység, inkább hasonlítottunk nagy

családokra, mint egymással versenyző társaságokra. Azért mindenki be szeretett volna érni a célba, ezért sok ötletes rajz, nevetető, elgondolkodtató, komoly színdarab, élethű báb, csavaros, fejtörő rejtvény és számos vicces, élethű riport készült mindkét táborban. A gyerekek kreativitására nem lehetett panasz, sok esetben ők tudtak nekünk újat mutatni.

Köszönet a Kaposvári Egyházmegyei Caritasnak, és a GYÉK 2000 Kft.-nek a támogatásért, amellyel a táborot segítették. És természetesen köszönet Kiss Iván c. prépost, esperes-plébános úrnak, akinek keze alatt felnőtt ez a tábor. Már nem az a kérdés nyáron, hogy lesz-e hittantábor, hanem az, hogy mikor lesz. Kicsik-nagyok egyaránt felejthetetlen élményekkel búcsúztunk a táborzáráson, és már most megfogadtuk: jövőre újra itt leszünk!

KOZMA KRISZTIÁN
(Marcali, Berzsenyi Gimnázium)